

Har și ucenicie

Har și ucenicie

Harul nu este împiedicat de vreo condiție

Însuși esențialul harului lui Dumnezeu ni se prezintă ca fiind liber și necondiționat. Condițiile pentru primirea lui sunt pocăința și credința, dar harul însuși nu este împiedicat de nicio condiție. Unii oameni dau cu o mână și iau cu cealaltă sau adaugă atât de multe restricții și condiții încât darul nu mai este de folos pentru cel care l-a primit, însă nu aceasta este calea lui Dumnezeu.

„Dacă” – pentru a fi ucenic al Domnului, nu pentru a fi mântuit

Totuși Luca 9.23 ne spune: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze.” De ce acest „dacă”? Ce vrea să spună? Este evanghelia în adevăr fără plată sau trebuie să facem o tocmeală pentru ea cu Domnul? Și ce sens au și alte versete în care întâlnim câte un „dacă” asemănător?

Ca răspuns să citim Luca 14.25-35. Versetul 26 spune: „Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, și mama, și soția, și copiii, și frații, și surorile, și chiar propria sa viață, nu poate fi ucenic al Meu.” Aceste ultime cuvinte sunt repetate de trei ori (vers. 26, 27, 33). De notat că ele nu spun nimic despre mântuire, ci despre a fi ucenici ai Domnului!

Paragraful dinainte (Luca 14.15-24) conține parabola cinei celei mari, care este o prezentare minunată a harului lui Dumnezeu. Deci, îndată după ce a prezentat harul divin într-un fel care a adus mari mulțimi după Sine, Domnul Isus pune la probă realitatea lor, dându-le termenii uceniei.

A fi ucenic, ca răspuns la dragostea lui Dumnezeu

Deși harul și ucenia sunt două lucruri diferite, trebuie să le privim împreună și în ordinea lor. Harul este o formă specială sau caracter al dragostei divine – caracterul ei când coboară ca să meargă la cei lipsiți cu totul de vreun merit și să se adapteze nevoilor lor (deși mult mai presus de nevoile acestora). Pe de altă parte, ucenia este o formă specială sau caracter al dragostei credinciosului, care vine ca un răspuns față de dragostea lui Dumnezeu. Este un șuvoi al dragostei divine înapoi spre Izvorul ei.

Un ucenic este unul care învață și care urmează pe altul. Când harul lui Dumnezeu pătrunde într-un suflet și începe o viață nouă, cele dintâi instincte sunt să învețe de la Mântuitorul și să-L urmeze. În felul acesta harul plin de dragoste este sursa și puterea uceniei.

Cei care au primit harul sunt atrași după Mântuitorul

În parabola cinei celei mari menționată mai sus aflăm ușa mântuirii deschisă larg și cei mai răi oameni sunt invitați. Nicio cerință, nicio condiție, nicio tocmeală nu se face cu ei. Harul nu este împiedicat sau redus de astfel de lucruri. Totuși, Domnul știa foarte bine aceste două lucruri când a spus parabola:

1. Mulți numai vor spune că au primit har. Aceasta însă nu va fi o realitate.
2. Cei care în adevăr au primit har, prin aceasta au primit în sfetele lor o dragoste care dă răspuns, care în mod irezistibil îi atrage după Acela de la care vine ea; și aceștia doresc să învețe ceea ce este plăcut Lui.

Costă prea mult?

Acesta este motivul pentru care, după ce a prezentat chemarea harului, Domnul a continuat cu ucenia și apoi a adăugat două parabole scurte ca să arate importanța socotirii costului uceniei (Luca 14.28-33).

Într-o zi, un om mi-a spus cu tristețe: „Costă prea mult să fii creștin!” Avea el dreptate? Dacă prin aceasta înțelegea că ar costa prea mult ca să fii mântuit, ar fi fost greșit, pentru că mântuirea nu ne costă nimic pe noi. Costul nespus de mare a căzut pe Acela care a fost capabil să-l poarte; și El, fiind făcut păcat pentru noi, l-a purtat.

Dacă omul acela ar fi înțeles că ar costa prea mult să fie ucenic, de asemenea ar fi fost greșit. Costă să fii ucenic, dar nu costă prea mult! Realitatea era că omul acela plin de tristețe nu era mântuit. El nu gustase niciodată harul, așa că nu avea ce să cheltuiască. Când un om se duce să cumpere fără un ban în buzunar, orice lucru costă prea mult! Omul pusese cererea înaintea ofertei, carul înaintea calului.

Ucenia costă o continuă jertfă din partea noastră. Trebuie să lucrăm ca să întărim poziția noastră creștină și să cheltuim foarte multă energie în lupta cu dușmanii noștri.

Zidești un turn

Cea dintâi parabolă cu privire la cost (Luca 14.38-30) vorbește despre lucrare: „Cine dintre voi, vrând să zidească un turn...” Dacă vrei să-l urmezi pe Domnul, trebuie să zidești un turn. Un turn vorbește de protecție. Noi suntem păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință (1 Petru 1.5). Suntem răspunzători să ne zidim pe credința noastră preasfântă. De aceea „a ne ruga în Duhul Sfânt” este singura noastră atitudine potrivită și rezultatul este să ne păstrăm „în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 20, 21). Suntem bine protejați când dragostea lui Dumnezeu ne înconjoară ca un turn de apărare. Credința zidește. „Credință” așa cum o vedem în Cuvântul lui Dumnezeu este temelia puternică pe care zidim, iar rugăciunea este cea mai bună atitudine potrivită unei astfel de zidiri. În felul acesta, dragostea lui Dumnezeu cunoscută în mod

conștient este turnul nostru de apărare.

Un împărat care merge la război

Zidirea turnului are un scop. Devenim puternici în mod defensiv ca să putem acționa în mod ofensiv împotriva dușmanului. Așa vedem în cea de a doua parabolă (vers. 31-33): „Sau care împărat, mergând la război...” Un ucenic trebuie să se miște și într-un mod ofensiv, agresiv, pozitiv. Notați că acel împărat își propunea să ia ofensiva împotriva celui alt care avea o armată de două ori mai mare. Era o mișcare îndrăznească. Dar înapoia lui, el era bine întărit: turnul fusese zidit! Așa este calea lui Dumnezeu. De exemplu, „turnul” lui David fusese zidit în experiențele lui din pustiu, unde a ucis un leu și un urs. De aceea uriașul Goliat nu l-a înspăimântat.

Lupta cu lumea, firea păcătoasă și diavolul

Ucenicia înseamnă toate acestea. Înseamnă rugăciunea stăruitoare și studiu stăruitor al Bibliei. Înseamnă punerea în aplicare și atac în lupta cu lumea, firea păcătoasă și diavolul. Stai liniștit și socotește costul! Te înspăimântă? Dacă este așa, atunci socotește din nou costul în lumina deplină a puterii lui Dumnezeu și a bogățiilor harului și vei începe să te „bucuri în Hristos Isus” și chiar mult mai adânc să „nu ai nicio încredere în firea păcătoasă”.

Bartimeu L-a urmat

Harul și ucenicia merg mână în mână, cum vedem în cazul orbului Bartimeu (Marcu 10.46-52). Harul (în Persoana Domnului Isus) a răspuns strigătului lui după ajutor și i-a dat fără plată tot ce dorea. Și Isus i-a spus: „Du-te!” Deci: du-te unde dorești: nu îți sunt impuse unele condiții. Dar unde s-a dus Bartimeu? „Și îndată și-a câpătat vederea și L-a urmat pe drum.” Îndemnat de har, el a intrat pe calea uceniciei. L-a urmat pe Domnul Isus.

Toți credincioșii erau sfinți și ucenici

Ucenicia nu este numai partea unora: în creștinism nu sunt unii mai presus de ceilalți. Toți creștinii de la început erau credincioși, sfinți și ucenici (Fapte 1.15; 6.1; 9.38; 19.9; 20.7). Chiar și apostolul Pavel era un credincios, un sfânt și un ucenic alături de ceilalți, chiar dacă era dăruit direct din cer și i se dăduse mare autoritate. Din nefericire, lumea a înlăturat mult din mărturia creștină. Sistemul nescripturistic al împărțirii în cler și laici este peste tot. Totuși creștinismul Bibliei nu cunoaște nimic din aceste lucruri. Este o rușine pentru noi dacă ne primim vderia (spirituală) și apoi, spre deosebire de Bartimeu, ne-am duce să cutreierăm Ierihonul ca să ne amuzăm cu ultimele lui noutăți. Totuși este o tendință constantă în această direcție. De aceea, Domnul a spus unor credincioși: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu sunteți cu adevărat ucenicii Mei” (Ioan 8.31). Ucenicia aparține tuturor creștinilor, dar mulți credincioși nu sunt „ucenici în adevăr” – care urmează Domnului Isus în mod real, cu toată inima.

A da locul întâi lui Hristos – și a te tăgădui pe tine însuși

Să vedem din nou condițiile uceniciei creștine din Luca 14.25-33. Toate se reduc la absoluta necesitate de a pune pe Hristos în locul întâi și orice altceva în cel din urmă loc. Într-un sens comparativ, avem să urâm orice altceva. Iubirea noastră pentru Hristos trebuie să fie atât de puternică în comparație cu iubirea noastră naturală pentru rudele noastre, încât acestea din urmă parcă ar fi urâte (Luca 14.26). În Luca 9.59-60 avem un exemplu. De asemenea, în Luca 14.33 ni se spune să renunțăm la tot ce avem. Plăcerea pe care o avem pentru lucrurile care constituie averea noastră trebuie adusă în altă lumină, pentru că ele aparțin acum Stăpânului nostru și trebuie păstrate pentru El. Aceasta poate însemna să dăm totul așa cum au făcut cei dintâi creștini sau ca Levi (Luca 5.27-29) putem „lăsa toate” și totuși încă să avem unele bogății. Casa lui Levi continua să-i aparțină, dar ea și banii lui erau toate folosite pentru Hristos și în felul acesta atrăgea pe păcătoși la Hristos. Acesta este un exemplu important pentru noi.

Dacă Hristos trebuie să fie întâi, eul trebuie să se ducă, încât ucenicul să se tăgăduiască pe sine și să-și ia crucea în fiecare zi (Luca 9.23-26). Trebuie înlăuntrul nostru să spunem eului „nu”. Trebuie să fim ca un om mort în ce privește arătarea voinței noastre. Apoi, în afară, trebuie să ne luăm crucea în fiecare zi. Trebuie să acceptăm ca moartea aceasta să ne dezlipească de lume și de gloria ei. Trebuie să spunem „nu” iubirii de reputație și popularitate. Toate acestea sunt o lucrare grea, amară firii păcătoase, dar este plăcută datorită iubirii față de Hristos! Acestea sunt condițiile pentru ucenicie. De citit și Luca 9.46-62.

A spune „nu” voii tale

Ucenicia astăzi înseamnă în totul același lucru ca acum 2000 de ani. Sunt unele amănunte minore care diferă, pentru că trăim într-un timp diferit, însă ea înseamnă tot „nu” față de voia noastră. Ea încă înseamnă cruce – lumea ne va urî. În timpurile de la început (și încă acum în unele părți din lume), ura aceasta se arăta cu sabia, crucea, fiarele sălbatice sau arderea pe rug; acum ea este de obicei prin dispreț tăcut, jignire la un moment potrivit sau înlăturare socială. Atacurile de altădată erau deseori severe, treceau repede și totul se termina; pentru noi, atacurile tind să fie cronice – mai slabe dar de lungă durată. Ucenicia înseamnă și acum a umbla într-un duh de judecată de sine și separare de lume chiar și în formele ei religioase. Ea înseamnă părăsirea oricărui lucru chestionabil sau care ar fi o pricină de poticnire pentru alții; aceasta, de dragul Numelui Său, chiar în lucruri îngăduite în ele însele, pentru că întrebarea noastră constantă trebuie să fie: Ce vrea El?

A pierde pentru a câștiga mai mult

Desigur, un adevărat ucenic va pierde mult în această lume. Dar el va câștiga „mult mai mult în timpul acesta, iar în veacul care vine, viață eternă” (Luca 18.30). Câștigul nu va fi în ceea ce este atrăgător omului natural; va fi un câștig mai înalt, spiritual: „Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Și dacă cineva îmi slujește, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 12.26). Câștigul va fi prezența cu Hristos acolo unde este El și cinstea de la Tatăl. Cine poate socoti un câștig atât de minunat? După ce a vorbit despre ucenicie, trei ucenici au avut parte pentru scurt timp de un astfel de câștig, când au fost martori ai transfigurării Lui (Luca 9.27-36). Ei au fost „împreună cu El pe muntele cel sfânt” (2 Petru 1.16-18). Iar apostolul Pavel, care a pierdut totul pentru Hristos, a socotit această parte a uceniciei ca „necazul nostru ușor”, iar cealaltă parte, a câștigului, ca fiind „mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie” (2 Cor. 4.17-18).

Pavel, apostol și ucenic

Încă o deosebire în termeni: Pavel era un apostol, dar era și un ucenic. Aceste două cuvinte sunt diferite, așa cum se arată la Luca 6.13: „Și când s-a făcut ziua, i-a chemat la Sine pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit și apostoli.” Cuvântul ucenic înseamnă unul care învață. Cuvântul apostol înseamnă unul trimis. Oricine urma cu adevărat pe Domnul era un ucenic, dar numai cei doisprezece trimiși de Domnul (și alți câțiva, mai târziu, incluzând pe Pavel) erau apostoli. Ei aveau un loc unic în autoritate și slujire. Ei sunt în legătură cu temelia Bisericii (Efes. 2.20) și de mult timp au murit, dar milioane de ucenici ai Domnului există și astăzi.

Ioan 14-16, ca un manual al uceniciei

Puterea pentru ucenicie se află numai în Dumnezeu și ajunge la noi într-un fel foarte simplu. Este o putere impulsivă (explozivă, care te face să nu stai pe loc) în dragoste. Când dragostea lui Dumnezeu intră chiar și în cea mai întunecată inimă, o nouă putere care te împinge înainte este cunoscută și ucenia începe. Puterea care pornește ucenia o și susține. Citiți Ioan 14-16, care este un manual al uceniciei. Veți afla că dragostea este izvorul a toate. Duhul Sfânt este puterea, iar ascultarea (de poruncile lui Hristos) este calea pe care Duhul conduce pe ucenic.

Trei lucruri necesare unui ucenic

Când cauți să trăiești ca un ucenic al Domnului Isus, vei avea nevoie de trei lucruri. Întâi, vei avea nevoie de înțelepciune spirituală și o judecată potrivită fiecărei situații, care vine din Scriptură, în care aflăm voia Domnului pentru noi. Datoria noastră ca ucenici este (cu ajutorul Duhului Sfânt) să aflăm voia Lui. Aceasta înseamnă că trebuie să fim foarte familiari cu tot ce ne spune Biblia și s-o studiem cu atenție. - Rugăciunea este al doilea lucru. Trebuie să ne menținem un spirit de dependență de Dumnezeu care vine prin rugăciune. - În al treilea rând, trebuie totdeauna să căutăm să fim ascultători. Ca ucenici, datoria noastră este să ascultăm, nu să facem unele lucruri mari pe care noi le-am gândi că le-ar vrea Dumnezeu. De aceea să dăm la o parte orice „ne îngreuiază” așa de ușor (Evrei 12.11) și să ne amintim de cuvintele Stăpânului nostru: „Dacă știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face” (Ioan 13.17).

clickbible.org